ik wenschte ze zoo spoedig mogelijk aan mijn tijdschriften te sturen.

Ik ging dan ook terstond na zijn vertrek aan 't ontwikkelen en was druk bezig, toen Meissen bij mij kwam oploopen. Ik liet hem de verschillende platen zien en hij knikte goedkeurend.

„Is dat alles?" vroeg hij op zijn gewonen scherpen toon.

„Alles wat ik gebruiken kan," antwoordde ik. „Eén plaat is bedorven, er zit een eigenaardige vlek op. Dat spijt me, want uit hetgeen ik er bij het ontwikkelen van gezien heb, was het de beste van de serie."

„Ik zou ze verder ontwikkelen, als ik jou was," adviseerde Meissen. „Je verliest er niets mee en misschien is het van belang."

Ik volgde dezen raad op en had, terwijl ik de bedorven plaat ontwikkelde, het onverklaarbare, zonderlinge gevoel, dat deze plaat zeer belangrijk was hoewel ik niet wist op welke wijze. Ik werkte er intusschen ijverig aan voort en toen ze eindelijk geheel ontwikkeld was, zag ik hoe de vlek op de plaat ontstaan was.

Ik had, toen ik den heer Hamersma kiekte, bij vergissing een der bedorven platen van mijn vrouwelijke bezoekster genomen. Het effect was verrassend: De heer Abraham Hamersma zat plechtig in een stoel, terwijl onmiddellijk achter hem, alsof ze over zijn schouder keek, zich de schaduwachtige beeltenis vertoonde van een jonge vrouw. Het geleek wel een van die welbekende geestverschijningen.

HET MANDOLINE-GEZELSCHAP „PERSEVERANZA".

Bovengenoemde vereeniging, die onlangs haar vijfjarig bestaan vierde, mag zich onder de eminente leiding van den heer C. Stolk uit Wassenaar, in een voortdurenden bloei verheugen. Bij vele militairen zal dit gezelschap een goede bekende zijn, daar het meermalen voor de gemobiliseerden optrad.

Weledele Heer!

Door dezen meld ik u dat de foto's gereed zijn en ongetwijfeld uw goedkeuring zullen wegdragen.

Bij één foto heeft zich echter zoo iets vreemds voorgedaan, dat ik er prijs op stel, hieromtrent uw oordeel te vernemen. Sta mij toe dat ik u daartoe hedennamiddag aan uw hotel een bezoek kom brengen."

Met de meeste
hoogachting
uw dienstw.
Julius Zijlstra.

Zooals van zelf spreekt vergezelde Meissen mij dien middag op weg naar den heer Hamersma, die tijdelijk zijn intrek in een derde-rangshotelletje genomen had.

Hij ontving ons joviaal, bestelde port, bood ons sigaren aan en zei eindelijk:

„Laat mij nu de foto eens zien en wat heeft zich voor vreemds voorgedaan?"

„Er zijn menschen die gelooven, dat de camera ons somtijds geheimen openbaart van de onzienlijke wereld, waarvan wij ons nog maar al te weinig bewust zijn. De geest van een overledene, beweert men, is meermalen gezien op de foto's van een nog levenden naastbestaande. Mocht u vrees koesteren voor de openbaringen van een ons nog onbekende wereld," ging Meissen voort, terwijl hij Hamersma scherp aanzag, „dan raad ik u aan, niet naar de foto te kijken. Is dat evenwel niet het geval, dan zult u de foto ongetwijfeld zeer interessant vinden."

„Laat mij de foto zien," beval de man, maar de hand, die hij naar het pakje uitstrekte, beefde en zijn gelaat zag doodsbleek.

„Bekijk eerst deze foto's eens," zei Meissen.

„Neen, geef mij die ander, onmiddellijk," hernam Hamersma, bijna ruw, en naar de tafel gaande greep hij de foto.

Een oogenblik staarde hij er op met wijd geopende oogen, toen zonk hij met een kreet in zijn stoel terug, het gelaat met de handen bedekkend, terwijl hij de foto op den grond liet vallen.

„Wat scheelt er aan?" vroeg ik verschrikt.

„'t Is waar .... waar!" mompelde hij met dikke tong.

„Zie het zelf maar. Kijk de kamer rond .... Haar geest is hier ... altijd ... altijd bij mij.

Als ik tracht te gaan slapen, voel ik haar handen, haar zwakke vingers vechten met mij .... vechten om haar leven. Ik hoor weer het geruisch van de zee ver beneden mij. Zij stierf maar eens, ik sterf iederen nacht.

Zij zal altijd bij mij zijn.. altijd .... tot zij mijn ziel werpt in de hel ...."

Hij greep in doodsangst naar zijn keel, wilde opstaan en viel toen plotseling voorover op den grond neer.

Meissen boog zich over den ongelukkige heen — hij was dood!

Ik zamelde de portretten bijeen, we verlieten de kamer en sloten zacht de deur achter ons.

Ongestoord gingen wij het hotel uit.

Den volgenden morgen kon men in de ochtendbladen lezen, dat Abraham Hamersma die dezer dagen was vrijgesproken van moord op zijn vrouw, den vorigen avond dood op zijn kamer gevonden was.

Een hartverlamming had een eind aan zijn leven gemaakt.

De foto's die ik van hem gemaakt had, heb ik alle, behalve de mislukte, voor flinke prijzen verkocht aan de geïllustreerde bladen, die ze natuurlijk, na het gebeurde, gaarne opnamen.

DE VOORBEREIDING VAN HET ARTISTEN-ZOMERFEEST.

Aan de voorbereiding van het Artisten-Zomerfeest, dat 9 Juli a.s. in het Stadion te Amsterdam zal worden gehouden, wordt weder (we zouden bijna zeggen dag en nacht) gewerkt. Op bovenstaande foto ziet men het comité (uitgezonderd den heer Brondgeest), dat zich met de organisatie — een veel omvattende en moeilijke taak — van het feest belast heeft. (*V.F.B.*)

DEVENTER DUBBEL GEMENGD KWARTET.

Ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan van het Deventer dubbel gemengd Kwartet, directeur de heer Willem van Bruggen, geven wij van dit ensemble een welgeslaagd kiekje. Op tal van concerten, kunstavonden en liefdadigheidsuitvoeringen heeft dit kunstzinnige, meermalen bekroonde kwartet, welwillende medewerking verleend en talrijken toehoorders groot kunstgenot verschaft.

Het is iets heel gewoons in ons vak, en dergelijke foto's worden vaak voor reclamedoeleinden vervaardigd; in dit geval was het echter louter het gevolg van een zonderlingen samenloop van omstandigheden.

Ik liet de mislukte foto den volgenden dag aan mijn vriend Meissen zien, die ze geruimen tijd met een ernstig gelaat beschouwde.

„Merkwaardig! Heel merkwaardig!" riep hij eindelijk uit.

„Merkwaardig?" herhaalde ik. „Geen sprake van. Het is een stommiteit!"

„Jongenlief," ging Meissen voort, „je denkt niet verder dan je neus lang is!"

„Dank je!" zei ik geraakt.

„Denk eens na.

Als je nu eens spiritualist was, zou je dit toch heel goed voor den geest van de doode vrouw kunnen houden.

Wij weten hoe de foto ontstaan is, maar weet een ander het?"

„Natuurlijk kan ieder het begrijpen," antwoordde ik. „Ik snap niet waar je heen wilt!"

„Ik denk op 't oogenblik, dat als onze vriend deze foto zag, het hem misschien een schok geven zou."

„Daar heb ik niet aan gedacht," zei ik.

„Veronderstel dat de rechtbank zich vergist heeft," ging Meissen voort, „en de man heeft een geweten .... veronderstel, dat er nu werkelijk eens een strijd op dat eenzame duin

DE ZIGEUNERBARON.

In het Circus-Gebouw te Scheveningen wordt thans door het Nederlandsch Operette-Gezelschap onder de artistieke leiding van Alexander Saalborn opgevoerd De Zigeunerbaron, muziek van Joh. Strauss. — Onze foto geeft het slot van het eerste bedrijf: Sandor Barinkay (R. Schulze) door de Zigeuners op de schouders rondgedragen. (*foto Couvée*).

„Wacht een oogenblik," zei nu Meissen. „Voordat u de foto ziet, is het onze plicht u eenigszins voor te bereiden op wat u zien zult. Begrijp wel, mijnheer, dat ik niet in 't minst mijn eigen meening weergeef, want ik ben geen spiritualist."

„Wat bedoelt u?" viel de ander haastig uit.

Meissen maakte het pakje los en ging voort zonder op te kijken.

Kleine Gedachten.

Wie zich alles ter harte neemt, moet er zich niet over verwonderen, dat zijn hart zwaar wordt.